

sin Magt at fremtvinge en Regnskabsaflæggelse. — Der bør naturligvis gives enhver Partreder Udgang til at gøre sig bekendt med Regnskabsbøger og Bilag, særligt Skipperens Regnskaber, naar Regnskabets aflægges, for at han kan være i Stand til at kontrollere dets Rigtighed. Hvorvidt der udenfor Regnskabsaflæggelsen bør gives Partrederne en lobbegrundet Ret til at undersøge Regnskabsbøger og Bilag, i alt Fald med visse Begrænsninger, kan ganske vist være omtvistedt; naar man ikke i Lovforslaget har optaget nogen udtrykkelig Bestemmelse derom, er dette begrundet dels deri, at det ordentligvis vil være i den bestyrende Reders egen Interesse ikke at stille sig vrangvilligt overfor rimelige Ønsker fra Medredernes Side om at faa Udgang til at anstille saadan Undersøgelse, dels i den Betragtning, at det vel kan have sine Betæneligheder at give de enkelte, mulig hyppigt siddende Medlemmer af et Partrederi Ret til jævnlig at genere, for ikke at sige chikanere, den bestyrende Rader ved til de mest ubehagelige Tider at forlange Udgang til hans Bøger og Papirer. Det er endelig anset at være billigt imod den bestyrende Rader, i det andet Stykke af § 16 at indsætte en Bestemmelse, i Lighed med den ældre svenske Sølovs § 21, om, at der efter en vis kortere Tids Forløb ikke skal kunne rejses Indsigelse imod det behørigt afslåede Regnskab, forsaavidt der ikke maatte foreligge Regnes fejl eller svigagtigt Forhold. At en Majoritetsbeslutning angaaende Regnskabets ikke kan betage Mindretallet noget af hvad der tilkommer det som dets Ret, er det anset overskødig udtrykkelig at udtale.

§ 17 omhandles Partrederens Forpligtelse til at bidrage til Rederi-Udgifterne, enhver i Forhold til hans Andel i Skibet. For paa samme Tid at øve Tryk paa den enkelte Medreder til i denne Henseende at gøre sin Pligt og sikre de andre Redere, naar de i Undlægsbestil sæde gøre Udveje for at skaffe de nødvendige Midler til Stebe, navnlig ved selv at forsynde det manglende Bidrag, gives der i Paragraffens 2det og 3dje Punktum den, der gør Forskudet, dels en Fordring paa den Forsømmelige for det gjorte Udlæg med en særegen høj Rente (8 pCt. aarlig) og Godtgørelse for Præmien for den Forsikring, som den Forskydende i den Anledning til sin Sikkerhed maatte have tegnet, dels Panteret for denne Fordring i den Forsømmeliges Skibspart. At der gives den, der gør saadant Udlæg for en Medreder, en Fordring mod denne paa fuld Erstatning, er jo ganske i sin Orden; om Renten netop skulde sættes til 8 pCt. p. a.,

er et andet Spørgsmaal, men at den i et saadant Forhold rundelig bør dække den højeste Rente for kortvarigt Laan til den givne Tid synes klart nok. Det er fremdeles naturligt, at der saavidt muligt gives den forskydende Medreder Sikkerhed for hans Forbring, og da særligt i Skibnevrens Andel i Skibet; men naar saadan Sikkerhed skal have noget at betyde, maa Panteretten have Fortrinet for det af den forsømmelige Medreder mulig forud givne kontraktmæssige Pant i hans Skibspart. Vil den ikke det, vilde den forsømmelige Medreder i Virkeligheden kunne gøre den hele Bestemmelse illusorisk ved i Forvejen at behæfte sin Skibspart til dens fulde Værdi. Derimod maa den omhandlede Panteret selvfølgelig staa tilbage for det kontraktmæssige Pant, som maatte være givet i hele Skibet og hvorfor den forskydende Medreder altsaa selv er Medskibdner, og endvidere for de lobbestemte Søpanterettigheder efter Lovforslagets 1ste Kapitel. Naar den svenske Sølov af 1864, med hvis § 7 Lovforslagets § 17 iøvrigt i det væsentlige stemmer, i § 275 har stillet den forskydende Medreders Krav i Klasse med de legale Søpanterettigheder, er dette raabenbart ikke rigtigt. Den legale Søpanteret, der tilkommer Fordringer, som ere opstaaede under og som følge af Skibets Rejse med dens Farer og paaløbende Udgifter, hviler paa Søformuen (Skib og Fragt) som en Enhed; det ovenomhandlede Krav har derimod sin Rod i det mellem Partrederne bestaaende Interessentforhold og haves kun imod den enkelte Partreder. Her passer heller ikke den for Søfordringer naturlige og karakteristiske Regel, at den yngre Fordring ordentligvis har Fortrinet for den ældre. — Den Vej, som Lovforslagets § 17 saaledes er gaaet, at tillegge den forskydende Partreder en særegen Panteret i den Forsømmeliges Part, burde formentlig være fyldestgørende og langt at foretrække for t. Eks. at give Medrederne Ret til at sælge den Forsømmeliges Part i Skibet, ligesom der ej heller stønnes at være Grund til at give „den største Hob af Rederne“ Ret til, som det bestemmes i D. L.'s 4—1—35, at udrede Skibet til egen Fordel, saaledes at den saar den fulde Fragt af Rejsen medens samtlige Redere deltagte i Faren for Skibet. Det bemærkes sluttelig, at det er anset for rigtigt at optage den i den norske Søfartslov § 6, indeholdte Bestemmelse, at det omhandlede Panteretsforhold i den enkelte Skibspart skal afvikles, det vil sige Panteretten gøres gældende ved Søgemaal, inden et Aar fra den Tid at regne, da Forskudet blev ydet.